

เรื่องจากปก
cut FB/nitylive

'พื้มาก' ผัง 'โกโบริ' เทียบฟอร์ม 'หนัง' พระเอกดังไม่ใช่คำตอบ



มาทมอยโรงหนังแตก 'พื้มาก' น็อค 'โกโบริ' นับสิบยังไม่ฟื้น!!
พูดถึงภาพยนตร์ดัง 'พื้มาก.. พระโชนง' ที่ไทยเงินถล่มทลาย พ.ศ.นี้ ย่อมต้อง 'ตีปี๊บ' ดังๆ บอกให้ชาวบ้านร้านตลาดได้รับรู้ จะได้แห่กันไปดูพื้มากขึ้น นี่เป็นการตลาด 'ปากต่อปาก' แบบง่าย ๆ ที่ค่ายจีทีเอช (GTH) ตีกระแสนี้จาก 100 ล้านแล้วจ้า..สู่ 300 ล้าน ฮามมหาชน ผิดกับภาพยนตร์ทุ่มทุนสร้าง ฟอร์ม ทำจะดี อย่าง 'คู่กรรม' (2556) ของค่าย เอ็ม 39 (M 39) ที่กลับไม่ได้เงินอย่างที่ คาดไว้สูง ก็ต้อง 'เอาปี๊บคลุ่มหัว' ไปเหมือนกัน

กรณีของหนังทั้งสองเรื่อง ย่อม สะท้อน 'อารมณ์' ผู้ชมคนดูหนึ่งช่วงเมษา หน้าร้อนนี้ได้เป็นอย่างดี!!
กล่าวสำหรับ 'พื้มาก' กับ 'คู่กรรม' ถ้าเทียบกันแบบ 'ปอนด์ต่อปอนด์' แล้ว หนังพื้มากฯ นั้น **วิสูตร พูลวรลักษณ์** ผู้บริหารจีทีเอช เคยบอกไว้ว่าลงทุน โปรดัคชั่นประมาณ 30 ล้านบาท บวกค่า โฆษณาอีกราว 16-20 ล้านบาท รวมตัว เลขกลมๆ 50 ล้านบาท โดยฝั่งกลางฤดู ร้อนไว้ว่า จะไทยเงิน 150 ล้าน ซึ่งก็เกิน ฝั่งไปแล้ว
ส่วนหนังคู่กรรมนั้น **เหม็จ หงษ์ฟ้า** บิ๊กบอสค่ายเอ็มช บอกสื่อไว้ว่า การดึง

ณเดชน์ คุกกี้มะ มารับบทโกโบริ และใช้ เงินลงทุนทำหนังราว 60-70 ล้านบาท ไม่ได้บอกค่าโฆษณาอีกเท่าไร คาดหวัง ว่าจะทำรายได้ 100 ล้าน นับเป็นฝันลมๆ แล้งๆ เพราะรายได้ไม่พุ่งอย่างที่คิดไว้
แน่นอนว่า ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ บัจฉัยแห่งความสำเร็จของหนัง 'พื้มาก.. พระโชนง' และการพลาดเป้าที่วางไว้ของ 'คู่กรรม' ผ่านมุมมอง 'คอหนัง' ที่มีมือ ทำหนังสั้นได้รางวัลมาหลายเวที อย่าง 'อาจารย์อ้อย' **ปรีชา สาคร** จากภาควิชาการ สื่อสารมวลชน คณะวิทยาการสารสนเทศ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (มมส)
ปัจจุบัน 'อ.อ้อย' กำลังศึกษาปริญญา เอก สาขาวิจัยศิลปะ (เน้นภาพยนตร์) ที่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งได้ชมหนังทั้งสองเรื่องแล้ว มองเรื่องพื้มาก..พระโชนง ว่าบทบาทผีแม่นาคที่เปลี่ยนไปเป็นผู้นำ สงสาร แต่ก็ยังแฝงความเอ็นุของแม่นาค อยู่ดี
"พื้มาก...พระโชนง เป็นภาพยนตร์ ที่ตีความและเปลี่ยนมุมมองใหม่หมด นั้น เป็นความกล้าของผู้ผลิตและเป็นความกล้า ที่จะทำ และทำได้ถึงด้วย เช่น การควบคุม จังหวะการปล่อยแก็ก, มุกตลก ทำได้"

ดี และเดิมทีเล่าเรื่องผ่านตัวแม่ขนาดเอง เปลี่ยนมาเป็นเล่าผ่านไอ้มากแทน ซึ่งเป็นความท้าทายในการตีความตำนานผีนากลัวมาเป็นภาพยนตร์ Drama-Comedy ที่ดูสนุก ไม่ต้องเน้นสาระอะไรมากมายนัก..

"จะหาว่าไม่มีสาระ ก็ไม่ใช่ซะทีเดียว เพราะประเด็นเรื่องความรักที่ถ่ายทอดผ่านตัวละคร แม่ขนาด (ดาวิกา โฮร์เน่) และไอ้มาก (มาริโอ้ เมาเร่อ) ก็พอจะทำให้คนดูแอบลุ้นว่า ตกผลึกกับคน จะอยู่ร่วมกันได้อย่างไร? หากจะตีความแล้ว พี่มาก... พระโขงง ไม่ใช่หนังผี แม่ขนาดเป็นผีก็จริง หากแต่ไอ้มากก็รับมันได้ เนื่องจากไอ้มากมีความรักต่อแม่ขนาดสุดหัวใจ ตรงนี้ต่างหากที่ผู้กำกับประสบความสำเร็จในการทำให้คนดูเชื่อว่า ผีกับคนก็รักกันได้ (ในหนัง) แม่ขนาดไม่ใช่ผีที่น่ากลัวอีกต่อไปแล้ว ในทางตรงกันข้าม ผมกลับรู้สึกสงสารและเห็นใจแม่ขนาดด้วยซ้ำไป"

ขณะเดียวกัน 'คอบหนัง' คนดังกล่าว ยังมองหนังเรื่อง 'คู่กรรม' จากประพันธ์ชั้นเยี่ยมของทมยันตี ที่เคยถูกนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ทั้งหมดถึง 6 ครั้ง ละครเวที 2 ครั้ง และทำเป็นมาแล้วภาพยนตร์ 3 ครั้ง ซึ่งในส่วนของหนังแล้ว คู่กรรมฉบับปัจจุบัน (2556) มีการตีความบทประพันธ์และตัวละครใหม่เกือบทั้งหมด มีฉากที่พอสังเกตได้ค่อนข้างชัดเจน ก็คือฉากตอนเปิดเรื่อง ผู้กำกับ (กิตติกร เลียวศิริกุล) ใช้ดนตรีสบายๆ ในการเดินทางด้วยรถไฟ โดยใช้แอนิเมชัน 2 มิติ ดูสบายๆ ไม่ได้เครียดเหมือนคู่กรรมฉบับก่อนๆ และอีกเรื่องคือ จะสังเกตได้ว่าผู้กำกับหนังได้ตัดบทบาทของตัวละครหลายตัวออกไปมากพอสมควร

"ส่วนตัวแล้ว การตัดทอนบทบาทของตัวละครประกอบออกไปมากขนาดนั้นย่อมส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของเนื้อเรื่องอยู่แล้ว

"ส่วนบทบาทของ โกโบริ ดูเหมือนจะรักอังศุมาลินมากเหลือเกิน ทั้งๆ ที่ในเรื่องก็ไม่ค่อยจะเห็นเหตุผลในความรักสักเท่าไร จะมีก็แต่ประโยคหลักของหนัง คือ "คุณมีเหตุผลของคุณ ผมมีหัวใจของผมนี่พอแล้ว"

"สรุปคร่าวๆ คู่กรรม (2556) ในทัศนะของผม ขาดเหตุผลรองรับหลายอย่าง ซึ่งเหตุผลที่ว่ามันส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของการกระทำของตัวละคร ในแต่ละ

ประเด็น แต่ละเหตุการณ์ ถึงแม้จะมีบทประพันธ์ที่ตรงรึก็ตาม แต่ความน่าเชื่อถือของการตัดสินใจของตัวละครในฉบับภาพยนตร์ ก็สำคัญมากที่สุดสำหรับผู้ชม" ปรีชา กล่าว

ถามว่า ในแง่โปรดักชั่นของหนัง ทั้งสองเรื่อง มีมุมมองอย่างไร ซึ่งอาจารย์ อ้อยมองว่า หนังคู่กรรม เคยนึกถึง Production Design ภาพสงครามโลกครั้งที่ 2 ไว้อย่างยิ่งใหญ่อลังการ แต่ไม่ได้เป็นอย่างที่คิดไว้สักเท่าไร แต่ก็มีความที่สวยๆ อยู่หลายฉากเหมือนกัน เช่น ฉากระเบิดสะพาน ฉากระเบิดสถานีรถไฟ บางกอกน้อย ฉากพิธีแต่งงานของทหารญี่ปุ่นและหญิงไทย

ส่วนมุมมองและการถ่ายทออารมณ์ส่วนใหญ่ใช้ภาพใกล้ (Close-up) โดยเฉพาะ โกโบริและอังศุมาลิน เข้าใจว่าผู้กำกับกำลังอยากสื่อสารกับคนดูถึงเรื่องแรงกดดันของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร ส่วนอื่นก็เป็นการจัดองค์ประกอบของภาพ ถือว่าทำได้ดี, ดนตรีเสียงประกอบ เข้าใจว่าผู้กำกับพยายามทำคู่กรรมให้เป็นหนังวัยรุ่นในใสๆ เพลงประกอบจึงฟังง่ายๆ ตั้งแต่ตอนเปิดเรื่อง ซึ่งหากเข้าใจในความต้องการของผู้กำกับไม่ผิด ก็แสดงว่าก็ทำได้ไม่เลวเช่นกัน

ขณะที่หนัง พี่มาก..พระโขงง นั้นเรื่อง Production Design กลับไม่ได้คาดหวังอะไรมากมาย แต่เมื่อเปรียบเทียบฉากไปรบสงคราม ซึ่งพี่มากก็ทำได้ไม่แพ้คู่กรรมเลยก็ว่าได้ แต่ด้วยเหตุที่พี่มากไม่ได้กำหนดสถานะตัวเองว่าเป็นหนังประเภทที่ต้องจะมีงานสร้างที่ยิ่งใหญ่เหมือนคู่กรรม เลยทำให้พี่มาก ไม่ค่อยได้รับผลกระทบด้านนี้จากผู้ชมมากนัก

ประเด็นบทบาทการแสดงพระเอกและนางเอกของหนังทั้งสองเรื่องนี้ 'อ้อยปรีชา' มองว่า ทั้งพี่มาก..พระโขงง และคู่กรรม ต่างก็ขายดาราดังกันทั้งคู่ หากแต่คู่กรรมไม่ค่อยสนใจนักแสดงประกอบเท่าที่ควร เหมือนกับว่าตัวประกอบแต่ละตัวไม่ค่อยมีมิติ ไม่มีความเชื่อมโยง อันจะนำไปสู่ความน่าเชื่อถือของประเด็นและเหตุการณ์ต่างๆ ในหนัง เหตุการณ์ต่างๆ ในหนัง

แต่หนังพี่มากฯ กลับใส่ใจในตัวละครประกอบมากเป็นพิเศษ ไอ้เต๋อ ไอ้เผือก ไอ้ชิน และไอ้เอ๋ นับเป็นตัวละครที่สร้าง

สถานการณ์ได้ดียิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพยายามจะบอกไอ้มากว่า แม่ขนาด ตายไปแล้วด้วยกลวิธีการต่างๆ

การแสดงของไอ้มาก (มาริโอ้ เมาเร่อ) ผมว่าแสดงได้ดีกว่าหลายๆ เรื่องที่เคยเล่นมา หากแต่บทไอ้มาก ที่เป็นตัวเอกไม่ค่อยเด่นเท่ากับเพื่อนเกลอทั้งสี่คน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า มาริโอ้ เล่นไม่ดี มาริโอ้เล่นดี เข้าใจในบท และรับมุกกับเพื่อนทั้งสี่ได้ดี ส่วน แม่ขนาด (ดาวิกา โฮร์เน่) ก็เล่นเอาคนดูทั้งหลอนทั้งกลัว แต่ที่พูดแล้ว กลับเห็นใจแม่ขนาด นั้นแสดงว่าการแสดงผ่านฉลุย

หนังคู่กรรม ๓๓๓ เล่นเป็นโกโบริเหมือนไม่ได้เล่น หมายความว่า ถ้าเชื่อว่า ๓๓๓ คือ โกโบริ ตัวจริง นั้นแสดงว่า ๓๓๓ เล่นได้ดีมาก และเมื่อต้องเล่นคู่กับตัวละครตัวอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอังศุมาลิน (ริชชี-อเรนซ์ ตีคาบาเลส) ในฉากที่ต้องถ่ายทออารมณ์ ริชชีทำได้ไม่ดีนัก อาจจะเป็นเพราะเพิ่งเข้าวงการ การแสดงก็เลยดูแข็งๆ ทั้งสายตา ท่าทาง แต่ก็ถือว่าไม่ได้เลวร้ายเกินไป

"หากจะเปรียบเทียบการแสดงของหนังทั้งสองเรื่อง คงปฏิเสธไม่ได้ว่า ๓๓๓ คือดาราน่าชายที่ทำได้ดีกว่า มาริโอ้ ส่วน ใหม่ ดาวิกา โฮร์เน่ คือดาราน่าฝ่ายหญิงที่เล่นดีกว่า ริชชี อเรนซ์ การวิจารณ์อาจจะไม่ส่งผลดีต่อกันแสดงก็เป็นได้ ประเด็นที่สำคัญมากกว่าคือ เหล่านักแสดงทั้งหลายได้ทำอย่างเต็มที่และสุดความสามารถแล้ว ตรงนี้มากกว่าที่เราควรจะให้กำลังใจ" ปรีชา กล่าว

ถามว่า การเล่าเรื่องของหนังและการกำกับของผู้กำกับทั้งสองเรื่อง เป็นอย่างไร นักวิจารณ์หนังคนนี้ ให้ทัศนะว่า 'โด้ง' บรรจง ปิสิญญะกุล ผู้กำกับหนังพี่มากฯ ได้เน้นทุกขั้นตอนและให้ความสำคัญกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในหนัง ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า หน้าผม เอ็กตรา (นักแสดงประกอบ) กราฟฟิก ดนตรีประกอบ ทำให้งานที่ออกมาค่อนข้างสมบูรณ์ ซึ่งรวมไปถึงการควบคุมจังหวะของหนัง ช่วงของการให้ผู้ชมได้รับอารมณ์จากตัวละครในตอนไอ้มากรู้ว่าแม่ขนาดเป็นผี แต่ก็ไม่ได้กลัวและรังเกียจแต่อย่างใด

ส่วนผู้กำกับฯ 'เรียว' กิตติกร เลียวศิริกุล เนื่องจาก คู่กรรม คืองานที่น่าจะเป็นชิ้นใหญ่ที่สุดหลังจากที่เคยทำ

อหิงสา จีโก้มักกรรม ดริ่มทิม โกลด์คลับ ฯลฯ เนื่องจากคู่กรรมเป็นนวนิยายที่มีรายละเอียดค่อนข้างเยอะ 'เรียว' อาจจะใส่เฉพาะเหตุการณ์ที่สำคัญๆ เข้าไปในหนังสือ อาจจะลืมนิด หรือ ละเลย รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ส่งผลให้หนังสือขาดความน่าเชื่อถือในเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ไปมาก

อีกอย่างที่เห็นได้ชัดคือ การ Voice Over ของ อังศุมาลิน ไม่แน่ไม้วางใจ ต้องการใส่ตั้งแต่แรก หรือว่าเป็นข้อดักปัญหา เพราะว่ารีชชีเล่นไม่ได้ สื่อสารอารมณ์ไม่ถึงจึงแก้ปัญหาด้วย Voice Over กันแน่

อย่างไรก็ตาม 'อ.อุย ปรีชา' ย้ำทิ้งท้ายว่า คำวิพากษ์วิจารณ์ของเขา อย่าถือเป็นการลงดาบเอาโทษคนผิดเลย เพราะเห็นอะไร ก็พูดไปตามตรง อย่าไปคิดอะไรมากกับคำวิจารณ์ ในฐานะของคนที่เคยทำหนัง (สั้น) มาพอสมควร กระบวนการมันคงไม่ได้ต่างอะไรกันมากมาย คู่กรรมอาจจะเจอปัญหาที่แก้ไม่ตกหลายเรื่อง พื้มากๆ อาจจะประสบปัญหาไม่ลงตัวหลายอย่าง ทุกอย่างมันมีทั้งล้มเหลวและสมหวัง

"คนทำหนังก็อยากให้คนดูชอบในสิ่งที่ตนเองทำ คนดูหนังก็ชอบที่จะวิพากษ์วิจารณ์ หากไม่มีคนทำหนัง เราจะเอาหนังที่ไหนมาดู หากไม่มีคนดูหนัง เราจะมีคนทำหนังได้อย่างไร トラบดที่ยังมีคนทำและคนดู (หนัง) คำวิพากษ์วิจารณ์ก็เสมือนเงาตามตัว จงทำให้เป็นกลาง มองความแตกต่างเป็นความสวยงาม เชื่อว่าคนทำหนังทุกคนทำเต็มที่เพื่อคนดูอยู่แล้ว ขอเป็นกำลังใจให้คนทำหนังไทยครับ" ■

บุตรของ 'วิสูตร GTH' 'ไอเดียสร้างสรรค์และคุณภาพ'

พ

กำกับหนัง 'พื้มาก..พระโขนง' อย่าง 'ไต้ง' บรรจง ปิสิญธนกุล ทวิตข้อความ (10 เม.ย.) บอก 'ขอขอบคุณ 300 ล้านแล้ว' ซึ่งคงต้องจัดเลี้ยงใหญ่แน่

วันก่อน (9 เม.ย.) บอสค่ายจีทีเอช วิสูตร พูลวรลักษณ์ ให้สัมภาษณ์กับ 'กรุงเทพธุรกิจ' บอกว่า ความสำเร็จของจีทีเอชครั้งนี้ ส่งผลสัญญาณที่ดีให้กับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยกลับมาคึกคักอีกครั้ง หลังจากช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ส่วนแบ่งตลาด 'หนังไทย' ทำได้ไม่เกิน 35% จากภาพรวมอุตสาหกรรมภาพยนตร์หนังไทยและต่างประเทศปีก่อนมูลค่า 4,100 ล้านบาท วิสูตร กล่าวว่า จากความสำเร็จของภาพยนตร์เรื่อง 'แฟนฉัน' ในปี 2547 ที่ทำรายได้รวม 147 ล้านบาท ซึ่งขณะนั้นไม่มีใครคิดว่า 'หนังไทย' โดยเฉพาะหนังเด็ก จะทำรายได้เกินร้อยล้าน และเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังโครงสร้างใหม่ที่เกิดจากการร่วมทุนของ 3 บริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่, ไทเอ็นเตอร์เทนเมนต์ และห้าให้หิ้น บางกอก ไนนาม 'จีทีเอช' ที่เป็นการดึงจุดเด่นของแต่ละองค์กร มาผสมผสาน เพื่อสร้างงานคุณภาพ

แน่นอนว่า การผลิตหนังไทยของจีทีเอช เติบโตได้จนถึงขีดสุด จนนำมาสู่การวางกลยุทธ์ใหม่ด้วยหลักคิด 'สร้างน้อย แต่เน้นคุณภาพ เป็นการตอบโจทย์ที่ดีที่สุดให้กับธุรกิจภาพยนตร์ของจีทีเอช'

แนวทางการบริหารที่กำหนดเป็นกลยุทธ์ร่วมกัน คือการผลิตภาพยนตร์ ออกสู่ตลาดปีละ 3-4 เรื่องเท่านั้น โดยเน้นคัดสรรผลิตภาพยนตร์แนวที่ถนัดคือ 'หนังรัก หนังผี และหนังตลก' เคยมีหลายคนเสนอให้จีทีเอชสร้างหนังแอ็คชั่น แต่ก็มองว่าไม่ใช่แนวของจีทีเอช

"เพราะสูตรสำเร็จของการทำหนัง ถ้าไม่ดี เราจะไม่ทำ ธุรกิจภาพยนตร์มีความเสี่ยง จบแล้วจบเลย หากเรื่องใดทำเงินก็มหาศาล หรือไม่ก็เจ๊ง ไม่เหมือนธุรกิจร้านอาหารที่ทุกคนจำเป็นต้องบริโภค"

ความโดดเด่นของแบรนด์จีทีเอช ในฐานะผู้สร้างภาพยนตร์ไทยที่สามารถครองใจผู้ชมมาแล้วหลายเรื่อง ส่งผลให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการต้องการเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในรูปแบบการสร้างแบรนด์ผ่านเนื้อหา (Branded Content) รวมทั้งรูปแบบการเป็นสปอนเซอร์ ซึ่งนับเป็นอีกช่องทางในการสร้างรายได้

สำหรับแผนการดำเนินธุรกิจภาพยนตร์ของจีทีเอชปีนี้ วางแผนผลิตภาพยนตร์จำนวน 'น้อยแต่เน้นคุณภาพ' โดยจะหันมาโฟกัสการผลิตที่เน้น 'ไอเดียสร้างสรรค์และคุณภาพ' ของภาพยนตร์เป็นหลัก แม้ว่าภาพรวมการเติบโตของภาพยนตร์ไทยที่ผ่านมาจะ 'ไม่สูง' มากนัก แต่จีทีเอชจะ 'ไม่ลด' เม็ดเงินการลงทุนภาพยนตร์ต่อเรื่องลง เพราะเชื่อว่าผู้ชมยังคาดหวังกับคุณภาพของหนังไทย อีกทั้งหากลดต้นทุนลง คงจะไม่สามารถแข่งขันกับต่างชาติได้ ■